

FATIMSKÁ SOBOTA - JÚL 2017

OBIŠOVCE 1. JÚLA 2017

Drahí bratia v kňazskej službe, milí mariánski pútnici, drahí bratia a sestry v Kristovi!

Pri našom prvom stretnutí v máji tu v Obišovciach sme uvažovali nad tým, aké krásne je nebo, ktoré fatimským deťom prisľúbila Božia Matka. Nebo bolo témou prvého zjavenia Panny Márie vo Fatime. Obsahom druhého zjavenia, ktoré vám priblížil pán biskup Marek v júni, bolo tiež nebo a prosba Panny Márie o zasvätenie sa jej Nepoškvrnenému Srdcu.

Až na treťom mieste, počas tretieho zjavenia, ktoré bolo 13. júla 1917 vo Fatime, Panna Mária hovorí deťom o pekle. Pri tomto zjavení bol prítomný už mnohotisícový zástup. Matka Božia prišla tak ako sľúbila a po tretí raz sa ukázala trom fatimským deťom. Lucia o tom vydáva svedectvo: *„Pri tomto zjavení nám Matka Božia povedala: Obetujte sa za hriešnikov a často, najmä ak prinášate nejakú obeť, hovorte: ‚Ježišu, z lásky k Tebe, za obrátenie hriešnikov!‘*

Keď Matka Božia vyslovila slová - obetujte sa za hriešnikov - rozostrela ruky, žiariace lúče vychádzajúce z jej rúk prenikali hlboko do zeme a my sme videli niečo veľké, ako ohnivé more, v ňom ponorené čierne spálené bytosti, zlých duchov a duše v ľudských podobách, ktoré vyzerali ako priesvitné žeravé uhlie. Plamene ich vymršťovali do výšky a zo všetkých strán zas padali dolu, ako plamienky pri veľkom požiari. Pritom vydávali také žalostné náreky, výkriky

zúfalstva a bolesti, že sme sa od hrôzy a zdesenia roztriasli. Tento pohľad trval iba okamih. A vďaka našej dobrej nebeskej Matke, ktorá nás vopred uistila, že nás zoberie do neba (v prvom zjavení), inak myslím že by sme zomreli od strachu a hrôzy. Potom sme pozdvihli oči k Panne Márii, ktorá nám s dobrotou a smútkom povedala: „Videli ste peklo, kam padajú duše biednych hriešnikov. Aby boli zachránené, Boh chce vo svete zaviesť úctu k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Ak budú robiť to, čo vám poviem, mnohé duše sa zachránia a budú mať pokoj. Vojska sa chýli ku koncu. Ale ak ľudia neprestanú urážať Boha, za pontifikátu Pia XI. Vypukne nová, ešte hroznejšia vojna. Keď uvidíte noc ožiarenú neznámym svetlom, vedzte, že je to veľké znamenie...“ Napokon im kázala: „Keď sa modlíte ruženec, povedzte po každom desiatku: Ježišu, odpusť nám naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa, prived' do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo.“ Naraz všetci, čo boli v údolí, počuli zvláštne dunenie, akoby vychádzalo z hlbín zeme. Mysleli si, že je to zemetrasenie. Biely oblak s Paňou smeroval na východ.

Peklo! Jestvuje? Nejestvuje? A ak áno, nie je náhodou prázdne? Ved' Boh je milosrdný a láskavý! Mnohí dnes neveria, že peklo jestvuje. A aj keby jestvovalo, sú presvedčení, že je prázdne, ba posmievajú sa peklu. Považujú to za stredoveké reči a označujú to za zastrašovanie.

Dňa 4. decembra 1948 mal **páter Ricardo Lombardi SJ** v talianskom rádiu diskusiu s istým neveriacim mužom. Krátko pred začiatkom vysielania ho páter priateľsky, ale

vážne oslovil: *"Hrozím sa myšlienky, že prídete do pekla, ak budete takto pokračovať i naďalej."* - *"Ja neverím v peklo,"* - pohotovo odpovedal mladý neverec. - *"Práve preto prídete do pekla,"* - vysvetlil mu páter Lombardi. *"Musíme v neho veriť, a robiť všetko, aby ste sa doň nedostali."*

Mnohí ľudia pochybujú a hĺbinách duše si želajú, aby to nebola pravda. Iní zase namietajú, že z druhého sveta sa ešte nik nevrátil a túto skutočnosť nepotvrdil. Na veci sa však nič nemení. Cirkevné dejiny a životy svätých poznajú viaceré zaručené prípady, kde jednotlivci existenciu pekla hodnoverne potvrdzujú.

Učenie Cirkvi o Pekle je stále to isté, nemenné. Dôkazom existencie pekla je predovšetkým Sväte Písmo. Pán Ježiš často hovoril o *"mieste utrpenia"*, o *"večnom ohni"*, o *"ohni, kde bude plač a škrípanie zubov."* Až 17-krát hovorí Pán Ježiš v evanjeliu o pekle. V deň Posledného súdu povie zatrateným: *"Vzdialte sa odo mňa, zlorečení, do večného ohňa – do večného zatratenia..."* (Mt 25).

V evanjeliu nás Ježiš varuje so všetkou vážnosťou: *„Ak by ťa zvädzala na hriech tvoja ruka, odtni ju: je pre teba lepšie, keď vojdeš do života zmrzačený, ako keby si mal ísť s obidvoma rukami do pekla, do neuhasiteľného ohňa.* (Mk 9, 45. 47-48)

Cirkev na základe toľkých jasných výpovedí vo Svätom Písme, na IV. Lateránskom koncile v roku 1215 za pontifikátu pápeža Inocenta III. vyhlásila existenciu pekla za dogmu, záväzný článok viery. Táto pravda nebude nikdy pozmenená,

ani vtedy nie, keď v ňu milióny ľudí nebudú veriť. Pravdou zostáva: *"Každý človek žije len raz a osobitný súd v okamihu smrti rozhodne s konečnou a neodvolateľnou platnosťou o jeho osude."* (Koncil v Lyone II. r. 1274).

Aj *Katechizmus katolíckej Cirkvi* s vážnosťou hovorí o večnom zatratení:

1033. - Zomrieť v smrteľnom hriechu, ak sme ho neoľutovali a ak sme nedosiahli Božiu milosrdnú lásku, znamená zostať navždy odlúčenými od Boha vinou našej slobodnej voľby. A tento stav definitívneho vylúčenia seba zo spoločenstva s Bohom a s blaženými sa označuje slovom „peklo“.

1035. - Učenie Cirkvi potvrdzuje, že jestvuje peklo a že je večné. Duše tých, čo zomierajú v stave smrteľného hriechu, zostupujú hneď po smrti do pekla, kde trpia pekelné muky, „večný oheň“. Hlavný trest pekla spočíva vo večnej odlúčenosti od Boha, lebo jedine v ňom môže mať človek život a blaženosť, pre ktoré bol stvorený a po ktorých túži.

1036. - Výroky Svätého písma a učenie Cirkvi o pekle sú pre človeka výzvou na zodpovednosť, s ktorou má používať svoju slobodu so zreteľom na svoj večný osud. Súčasne sú aj naliehavou výzvou na obrátenie: *„Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú. Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“* (Mt 7, 13-14).

1037. - Boh nikoho nepredurčuje na to, aby šiel do pekla; to predpokladá dobrovoľné odvrátenie sa od Boha (smrteľný hriech) a zotrvanie v tom odvrátení až do konca. Cirkev v eucharistickej liturgii a v každodenných modlitbách svojich veriacich úpenlivo prosí o milosrdenstvo Boha, ktorý „*nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie*“ (2 Pt 3, 9).

Dnes teda mnohí neradi počúvajú o pekle, a dnes mnohí kazatelia neradí hovoria o pekle, aby tým nevyľakali poslucháčov.

Panna Mária vo Fatime tak nehovorila. Jej vyjadrenia sú veľmi jasné a konkrétne: Jestvuje nebo, jestvuje očistec, a jestvuje aj peklo! Aby nás pred peklom uchránila, prišla nás z neba varovať, ale aj usmerniť na cestu do neba.

Že je treba vážne sa obávať o spásu duše – to vysvitá aj z rozhovoru už spomínaného otca Ricarda Lombardiho SJ so sestrou Luciou, ktorý bol zverejnený v týždenníku *Osservatore della Domenica* 7. februára 1954:

Otec Lombardi hovorí: *Sestra Lucia, naozaj usudzujete, že mnoho ľudí bude zatratených? Lebo ja dúfam, že Boh zachráni väčšinu ľudstva.*

Sestra Lucia mu odpovedala: *Otče, mnoho bude zahubených!!!* Otec Lombardi sa ohradil: *Je toľko zla na svete, ale vždy je nádej na spásu.* Sestra Lucia však znovu potvrdila: *Nie otče, mnoho bude zahubených!!!* Otec Lombardi po rozhovore dodal: *Jej slová ma vydesili. Vrátil som sa do Talianska so smrteľným varovaním vtlačeným do môjho srdca.*

Drahí bratia a sestry! Uvažujme nad tým. A zamyslime sa v túto chvíľu nad stavom vlastnej duše, či azda nepatríme do zástupu tých, o ktorých Ježiš v evanjeliu hovorí, že *široká a priestranná je cesta, čo vedie do zatratenia, a mnoho je tých, čo po nej kráčajú.*

Možno poviete: ale dnes nám duchovní pastieri kážu o milosrdenstve, Boh je milosrdný, a preto nemôže zatratiť väčšinu ľudstva. Lenže sv. Alfonz Mária de Liguori k tejto téme hovorí toto: „Boh je milosrdný, kto by to mohol poprieť? Ale napriek svojmu milosrdenstvu posiela každý deň mnohých do pekla! Je milosrdný, ale aj spravodlivý, a preto musí trestať tých, ktorí ho urážajú. Je milosrdný, ale voči komu? Voči tomu, kto sa ho bojí.“ *‘Veľké je jeho zľutovanie voči tým, čo sa ho boja... Pán sa zmilúva nad tými, čo sa ho boja’* (Ž 102, 11.13) Ale voči hriešnikovi, ktorý ním pohŕda a zneužíva jeho milosrdenstvo na to, aby ho ešte viac znevažoval, je spravodlivý. A oprávnené. Boh odpúšťa hriech, ale úmysel hrešiť odpustiť nemôže.

Apoštol Pavol nám hovorí: *Nemýľte sa: Boh sa vysmievať nedá (Gal 6, 7). Bolo by výsmechom Boha urážať podľa ľubovôle, a potom žiadať o nebo.* (Sv. Alfonz Mária de Liguori, *Vo svetle večnosti. Príprava na smrť.* Vydavateľstvo Misionár, Michalovce 2006, s. 201).

Aj my by sme si želali počuť slová uistenia o spáse duše, aké počula Lucia, Hyacinta a František vo Fatime pred sto rokmi. Tie slová však patria aj nám! Fatimské deti prišli do neba v prvom rade preto, že splnili všetko to, čo od nich Panna Mária požadovala.

Namiesto mien Lucie, Ferka a Hyacinty dosadme každý svoje meno, a na seba aplikujme prísľub Panny Márie: *Aj ty prídeš do neba!* Pravda, za podmienky, že aj my sa budeme usilovať vo všetkom a po celý náš život žiť v zhode s Božou vôľou: to znamená žiť neustále v milosti posväcujúcej, klaňať sa Bohu, byť každú nedeľu a vo sviatok na svätej omši, rásť vo svätosti života, obetovať sa pre iných, denne sa modliť, prijímať sviatosti, pravidelne sa spovedať, plniť si svoje povinnosti, niesť svoj každodenný kríž, a konať skutky telesného i duchovného milosrdenstva. Toto je cesta do neba.

Možno že to, čo bolo dnes povedané, mnohých naplnilo strachom, ba až zdesením. No – ako povedal sv. Ignác z Loyoly: *Koho nedokáže motivovať Božia láska, nech ho zachráni aspoň strach z pekla.* Je na nás, aby sme si vybrali, ktorou cestou budeme kráčať. AMEN